

HORRORLAND

DUISTERNIS

Je ziet ze niet, maar hoort ze wel

CHRISTOPHER KROVATIN

Vertaald door Lies Lavrijsen

kluitman

HORRORLAND

In de serie Horrorland zijn verschenen:

Het poppenhuis

Verdronken

Ik zal je vinden

Kamer 333

Duisternis

*Opgedragen aan Jacob King, mijn droom die
uitkwam, en die terwijl ik dit boek schreef
onrustig naast me sliep in zijn wiegje.*

*Jacob, jij bent de maan die zelfs mijn donkerste
nachten verlicht. Ik hou van je.*

Wil je op de hoogte blijven van nieuwe boeken en ander nieuws over de serie Horrorland? Volg dan @horrorland_kluitman op Instagram.

Nur 283/W042201

Bisac JUV058000

© MMXXII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXI Tekst: Christopher Krovatin

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY10012, USA.

Oorspronkelijke titel: *Darkness*

Nederlandse vertaling: Lies Lavrijsen

Vormgever omslag: Studio L.E.O.

Omslagbeeld: © Nic Skerten / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

1

Het eiland

‘Zet je schrap,’ zei Hannah, terwijl ze naar de grijze massa wees. ‘Daar komt een grote.’

Alec vond de golf die ze bedoelde: hij was enorm, met een witte schuimkraag. Hij zag het water als een reusachtige bult op hen af komen rollen. Net voor de golf zich op de puntige rotsen stortte, deed hij wat Hannah gezegd had en sloot zijn ogen. In de blinde wereld achter zijn oogleden sloeg de golf met veel geraas om, en voor het eerst kon hij horen wat ze bedoelde – hoe diep het geluid was, hoe het vol kleinere klanken leek te zitten, hoe het door het donker galmde.

Alec deed zijn ogen weer open en glimlachte naar Hannah. Ze glimlachte terug, en van puur enthousiasme vormden de sproeten op haar jukbeenderen en neus een afgevlakte U.

‘Je hoorde hem, hè?’ vroeg ze. ‘De hartslag. Ik zweer het, als de golven omslaan kun je een soort hartslag horen.’

‘Ik denk het wel,’ zei hij. Hij staaarde naar het witte schuim en het donkere water dat om de voet van Cathedral Rock klotste, die met zijn twee hoge, spitse punten zowat een halve kilometer uit de kust opdoemde. Vanaf de kliffen aan de zuidrand van het eiland, waar Alec en Hannah zaten, leek Cathedral Rock op een stel zwarte hoorns, en de zeevogels, die in en uit de nesten vlogen die ze tegen de rotswand hadden gebouwd, waren net witte mieren. ‘Heeft dat geluid iets te maken met het gesteente waaruit de Cathedral bestaat? Al die rare gaten in het oppervlak?’

‘Nee, sukkel,’ zei Hannah met een overdreven zucht. ‘Het komt gewoon doordat je veel meer hoort als je je ogen niet gebruikt. Je oren houden je voor de gek, meer niet. Het heeft niks met geologie te maken.’

Het stoorde Alec dat ze ‘geologie’ uitsprak op de toon waarop andere mensen ‘kakkerlakken’ zeggen. ‘Rotsen zijn cool,’ zei hij zachtjes.

‘Ja, dat vind jij,’ zei Hannah. ‘En ik ga je niet tegenspreken, maar alleen omdat ik geen zin heb in een eindeloos verhaal over hoe Cathedral Rock precies is ontstaan, en waarom.’

Hij kon zich niet inhouden. ‘Waarschijnlijk bestaat hij uit stollingsgesteente van een vulkanische...’

‘Iemand zou je moeten betalen om je mond te houden over rotsen,’ zei Hannah.

Alec lachte, en Hannah lachte mee. Hij vond dat ze een leuke, uitbundige lach had, je kon horen dat ze het meende. Daarom vond hij het ook niet erg dat ze hem plaagde met zijn suffe hobby – hij wist dat ze naar hem zou luisteren als hij een keer echt over rotsformaties wilde praten. In dat opzicht was ze net als het eiland: ruw, met scherpe randjes, en zeker niet charmant of gezellig, zoals de meeste mensen een plek graag hadden.

Ze bleven nog een poosje staan luisteren naar de brekende golven, terwijl ze hun voeten over de rand van het klif lieten bungelen. Alec tuurde naar de onstuimige, bewolkte hemel en de leigrijze open zee, die elkaar in de verte bij de gestippelde kustlijn van Seattle ontmoetten. Hij voelde hoe de afgrond onder hem gaapte, hoe de ijle lucht en de val van vijftig meter aan hem trokken. Uiteindelijk pakte Hannah haar telefoon – een overdreven glitterig geval met een enorme *pop-socket* op de achterkant – en keek hoe laat het was.

‘Ik moet mijn moeder helpen met het avondeten,’ zei ze, terwijl ze overeind krabbelde.

‘Het is pas half twaalf of zo, toch?’ vroeg Alec. ‘Je hebt nog niet eens geluncht.’

‘Ja, maar ze maakt een stoofpotje, en dat duurt de hele dag,’

antwoordde Hannah. 'Je mag wel helpen, als je wilt. Dan kun je ons huis meteen binnenstebuiten keren, als de geschifte wetenschapper die je bent.' Ze grijnsde. 'Of vriendjes worden met Dikke Grootje.'

Alec huiverde bij de gedachte aan Hannahs griezelige overgrootmoeder, maar een aanbod om zomaar vrij rond te zwerfen door haar gigantische, stokoude huis was te aanlokkelijk om af te slaan.

'Oké, ik ga mee,' zei hij.

Ze stapten op hun fiets – die van Hannah zat helemaal onder de roest door het zoute water en de zeewind, die van Alec nog maar een beetje – en reden naar het dorp. Alec zoog de frisse, zilte lucht tot diep in zijn longen en keek naar de oude, afbladderende huizen van Founders Island die ze passeerden, schots en scheef op hun halfverzakte funderingen en hun veranda's van vergaan hout. Toen hij en zijn moeder zes maanden geleden met de veerboot naar het eiland waren gekomen en in hun eigen bouwvallige, door weer en wind geteisterde huis waren getrokken, was hij zo pissig geweest, zo kwáád dat hij hun keurige, witte appartement in San Francisco had moeten inruilen voor dit zeepokkige gat. Hij was nog altijd niet bepaald dol op hun tochtige optrekje, maar hij begon zich eraan te hechten... als een zeepok, bij wijze van spreken. Hij had nog nooit zo'n bizarre plek als Founders gezien, zo grijs en scheefgezakt. En voorlopig had hij het alleen nog maar in de winter gezien, wat nooit het

beste seizoen was om een kustplaatsje te beoordelen.

Ze sjeesden door het dorpscentrum, dat voor het grootste deel bestond uit antiekwinkels die met dichtgetimmerde ramen stonden te wachten tot de toeristen terugkwamen. Alleen meneer Merka, de kruidenier, zwaaide naar hen door zijn winkelruit. Daarna reden ze door de heuvels naar de noordoostkust van het eiland. Ze sloegen een zandweg in en op een heuvel in de verte kon Alec Hannahs huis zien liggen, dat een en al puntdaken en schoorstenen en luiken was, alsof het bestond uit drie houten huizen die tegen elkaar aan gesmakt waren. De mensen uit het dorp noemden het de Honingraat, omdat het een heleboel geheime gangen en minuscule kamertjes had. Naast de talloze vreemde rotsformaties was 'de Raat' voorlopig Alecs favoriete onderzoeksproject hier op het eiland.

Hannah kreeg de steen die de weg op rolde als eerste in de gaten en zwenkte plotseling opzij. Het duurde maar een fractie van een seconde voordat alle puzzelstukjes in Alecs hoofd op hun plek vielen – Hannahs fiets die zand liet opstuiven, het grote, grijze stuk rots dat op hen afkwam, het gelach van achter een struik – maar het was al te laat.

Zijn voorwiel raakte de steen en bleef erachter haken, zodat de achterkant van zijn fiets omhoog werd gekatapulteerd. Hij had maar net genoeg tijd om zijn lichaam zo te draaien dat hij op zijn zij neerkwam, en niet op zijn hoofd.

Bam. Alec zag een witte flits voor zijn ogen en de lucht

werd uit zijn longen geperst. Hij schoof nog een eind door en de kiezels schaafden zijn jukbeen, zijn elleboog, de rug van zijn hand, zijn knie. Toen hij uiteindelijk stillag, wilde hij meteen opstaan, maar hij was zo geschrokken en in de war dat hij zich nauwelijks kon bewegen.

‘Alec!’ gilde Hannah. Hij hoorde haar gierend remmen en voelde hoe ze naast hem knielde, een koele hand op zijn wang legde. ‘Gaat het?’

‘Ik denk het wel,’ raspte hij, terwijl hij weer tot zichzelf probeerde te komen. ‘Wat was dat nou?’

‘Jahaa, nieuwkomer, je moet wel uitkijken, hoor!’

Alec herkende de stem en rolde met zijn ogen. O, dát was het, dacht hij.

Derek Rector dook op uit de struiken naast de weg en grijnsde de blokjesbeugel in zijn vierkante gezicht bloot. Naast hem stond een jongen die door iedereen Schaakmat wordt genoemd. Hij was dertien, zowat een meter tachtig lang en had een uitdruktingsloos, lijkbleek gezicht. De angst sloeg Alec om het hart: Derek was een etter, maar wat hij over Schaakmat had gehoord was pas écht eng.

‘Hoe haal je het in je hoofd, Derek?’ snauwde Hannah. ‘Hij had z’n nek wel kunnen breken, jij stomme...’ En daarna volgde er een woord waarvoor Alec huisarrest zou krijgen.

‘Wat nou, vallende rotsen zijn heel gewoon hier op Founders!’ protesteerde Derek, die overduidelijk zijn best deed om zo onschuldig mogelijk te klinken. ‘Het is niet mijn

schuld dat die nieuwe de gevaren nog niet kent! Trouwens, ik dacht dat in China iedereen fietste.’

‘Ik kom niet uit China,’ gromde Alec, die Hannahs hand afschudde en overeind krabbelde. Hij voelde dat zijn schaafwonden bloedden, maar hij viel nog liever dood dan Derek te laten zien dat hij pijn had. ‘Ik ben Chinees-Amerikaans.’

‘O, sorry hoor,’ zei Derek. ‘Voor ons hier op Founders komt dat op hetzelfde neer, nieuwkomer. Waar het om gaat is: je bent niet van hier, en je kunt het eiland maar beter eerst leren kennen voordat je gaat rondfietsen alsof alles hier van jou is. Hannah zal het je wel uitleggen – zij is een echte eilander, net als ik.’

Alec voelde Hannah naast hem verstrakken, als een slang die zich oprichtte om weer een stroom giftige woorden in Dereks richting te spuwen, maar hij hield haar tegen – *wacht*. Hij had zelf iets te zeggen, een steek die gemeen pijn zou doen, iets wat hij zijn moeder aan de burens had horen vertellen. Het was niet aardig van hem en misschien leverde het hem een pak slaag op, maar hij wist dat het als een splinter in Dereks vlees zou blijven zweren.

‘Het valt vast niet mee, hè?’

‘Wat?’ vroeg Derek zo onverschillig mogelijk.

‘O, gewoon, dat je familie al generaties lang een succesvolle zaak runt hier op het eiland,’ zei Alec met een zuinig glimlachje, ‘en dat je ouders die dan om zeep helpen.’

Dereks grijns verdween en zijn wangen liepen rood aan.

Hannah schudde haar hoofd. Schaakmat trok één wenkbrauw op.

‘Hou je kop, sukkel,’ siste Derek zacht. ‘Met zo’n grote bek kom je hier heel gauw in de problemen.’

‘O, zoals de toeristen op die boot van je vader vorig jaar, bedoel je?’ vroeg Alec.

‘Pak hem, Schaakmat,’ zei Derek.

IJzig kalm kwam Schaakmat op Alec aflopen, met zijn lange benen en kille blik. Hannah greep Alec bij zijn arm en trok hem mee in de richting van haar huis. Alec vroeg zich af hoe hard hij die reus zou moeten schoppen om een behoorlijke voorsprong te krijgen.

Er knetterde iets tussen zijn tanden, een soort elektriciteit. Adrenaline, vroeg hij zich af, of gewoon doodsangst?

Op dat moment werd alles zwart.

2

Vallend duister

Zijn eerste gedachte was: ik ben flauwgefallen. Nu denkt Derek vast dat ik een slap watje ben, en kan ik niet eens terugvechten als hij me te grazen neemt...

Maar toen voelde hij hoe Hannah zijn arm steviger beetpakte en begon Derek te schreeuwen.

‘Alec, ik zie niks,’ zei Hannah, die zich uit alle macht aan hem vastklampte. Alec deed zijn mond open en weer dicht terwijl hij een antwoord probeerde te verzinnen, maar er kwam niks. Alles vóélde nog precies hetzelfde – van het ruwe zand onder zijn voeten tot zijn pijnlijke knie tot de zilte bries

op zijn gezicht – maar om hem heen was alles zwart, zo diep en donker als de nacht zelf.

En wat erger was: het bleef donker. Alec verwachtte dat zijn ogen zich zouden aanpassen, dat hij wazige omtrekken zou gaan onderscheiden in het volslagen duister... maar dat gebeurde dus niet. Het zwart was ondoordringbaar, zonder ook maar een sprankje licht of een vage gloed waarop hij zich kon richten.

‘Siri?’ brulde Derek. ‘Siri, doe de zaklamp aan... Siri? Man, mijn telefoon is waardeloos. Schaakmat, probeer die van jou eens!’

Onze telefoons, dacht Alec. Hij tastte met zijn hand naar zijn jaszak en haalde zijn telefoon tevoorschijn. Hij drukte op de startknop, en...

Niks. Zijn scherm lichtte niet op. Of de batterij was leeggelopen tijdens het fietsen, of...

‘Volgens mij is het pikdonker,’ zei Alec, min of meer tegen zichzelf. ‘We kunnen niks zien.’

‘Ja, en volgens mij is de zon net uitgegaan, sukkel,’ snauwde Derek, maar Alec hoorde meer angst dan woede in zijn stem. Hoe dan ook, Derek had gelijk – het sloeg nergens op dat ze allemaal tegelijk blind waren geworden. Maar wat kon het anders zijn? Als er een zonsverduistering of zware storm op komst was geweest, hadden ze dat vast wel gehoord, op tv of online. Hoe kon je dit anders verklaren?

Hannah trok aan zijn mouw en Alec schrok. Hij raakte

langzamerhand gedesoriënteerd door het volslagen duister; hij had geen gevoel voor afstand meer en wist niet waar alles zich bevond. Hij struikelde over zijn eigen voeten en ze vielen allebei, zodat Alecs schaafwonden opnieuw begonnen te schrijnen.

‘Alles oké?’ vroeg hij terwijl hij om zich heen tastte tot hij haar schouder vond.

‘Gaat wel,’ fluisterde ze buiten adem. ‘Luister, mijn huis is maar een klein stukje die kant op. We moeten er kruipend kunnen komen. Kom op, pak mijn enkels beet.’

Alec deed wat ze zei en ze begonnen op handen en voeten over het pad te kruipen. De kiezels sneden in zijn handpalmen en ergens achter hen stond Derek te tieren en te brullen, maar Alec probeerde aan niks anders te denken dan het kruipen zelf, dat hen langzaam maar zeker naar Hannahs huis bracht. In het huis zouden ze veilig zijn, hield hij zich voor, wat dit ook was, wat er ook met de wereld aan de hand was.

Het bleek lastiger dan verwacht om zich te concentreren. Nu hij niks kon zien, werden alle geluiden, geuren en indrukken versterkt. Alec hoorde dingen die hij anders nooit opgevangen zou hebben – Hannahs moeder die in hun huis verderop stond te schreeuwen, de zachte snikken van Hannah bij iedere uitademing, de toeterende auto’s en dichtslaande portieren in het dorp achter hen. Nog erger was dat het donker hem ook angstgedachten influisterde, zorgen om wat er misschien wel in het duister rondwaarde en naar hem keek,

terwijl hij niks kon zien. Hij moest denken aan die keer dat hij met zijn moeder tijdens een vakantie was gaan snorkelen. Ze waren zo ver de zee in gezwommen dat hij de bodem niet meer kon zien, en hij bleef zich maar voorstellen dat er een reusachtige tentakel uit de diepte omhoog zou schieten en zich om zijn nek zou kronkelen.

Opeens voelde hij zich weer een klein jongetje dat bang was voor het donker. Hij klemde Hannahs enkel net zo stevig vast als zijn moeders hand tijdens die lange zwempartij.

‘Gaat het?’ fluisterde Hannah, zonder te stoppen.

‘J-ja hoor,’ zei Alec, die zijn best deed om dapper te klinken ondanks de brok in zijn keel.

Meteen daarna slaakte Hannah een vreugdekreetje en voelde Alec iets onder zijn handen: grote, vlakke stenen, in een keurige rij achter elkaar. Het pad naar de voordeur van de Honingraat. Voor hen uit kon hij Hannahs moeder horen roepen. Ze moesten er vlakbij zijn.

Toen hoorde hij nog een ander geluid.

Een geluid dat niet van een mens kwam.

Alec verstijfde midden op het tuinpad en voelde de angst met ijskoude vingers in zijn armen en nek prikken. Hij merkte amper dat Hannah met de voet schudde die hij nog steeds omknelde, terwijl hij zijn hoofd in de richting van het vreemde geluid probeerde te draaien.

‘Alec?’ vroeg Hannah met paniek in haar stem. ‘Alec, wat is er? We zijn er bijna...’

‘Er is iets hier buiten,’ flapte hij eruit.

Hannah zweeg en luisterde. ‘Ik hoor niks, Alec. Kom op, we hoeven alleen nog...’

Op dat moment hoorde hij het weer. Deze keer bleef ook Hannah doodstil zitten en hij voelde haar hart bonzen in haar enkel.

Aan hun linkerkant klonk een schuifelend geluid, alsof er iets groots door het gras kroop. Het was duidelijk niet het vertrouwde gedribbel van een hond of kat die door de tuin op hen afkwam, maar een snel gekrabbel, als van geschubde lichaamsdelen die over elkaar schuurden terwijl het ding rondscharrelde. Erachteraan kwamen nog meer geluiden – gegrom, klikjes, slijmerig gesmak, als van een mond vol pindakaas.

‘Wat... wat is dat?’ fluisterde Hannah.

‘Geen idee,’ zei Alec. ‘Maar ik denk dat het dichterbij komt.’

Er was geen twijfel mogelijk – het gekrabbel werd met de seconde luider, tot het nog maar een paar meter bij hen vandaan leek. Alec kon het ding nu ook ruiken: een muffe, zure geur, die hem deed denken aan het hagedis-terrarium op school. Maar bovenal kon hij het vóélen in de duisternis om hen heen. Hij wist gewoon dat het op hen afkwam. Op basis van de geluiden en zijn eigen angstige verbeelding maakte hij zich een voorstelling van hoe het ding eruitzag: een lichaam dat dicht bij de grond zat, een heleboel korte poten, een kwijlende bek. Naar alle waarschijnlijkheid geen zoogdier, dacht hij, terwijl hij moeizaam slikte.

De geluiden zwollen aan tot ze oorverdovend waren. Alec voelde het koude, klamme gevoel in zijn binnenste groeien, tot het zo groot was dat hij niet meer kon ademen, zo reusachtig en afschuwelijk dat hij dacht dat hij zou ontploffen. Hij liet Hannahs enkel los en begon op zijn kont achteruit te schuiven, zo ver mogelijk weg bij wat het ook was dat daar in het donker rondkroop.

Een eindje bij hem vandaan – kilometers, centimeters, dat viel onmogelijk met zekerheid te zeggen in dit oneindige donker – hielden de geluiden op.

Alec verstrakte en durfde geen adem te halen. Op de een of andere manier was deze stilte nog vreselijker.

Hij wist dat het wezen er was, maar nu wist hij niet meer waar.

Er klonk een zangerig geluid, een soort laag geloei, voortgebracht door een mond vol snot.

Iets glads en duns streek langs Alecs wang.

De luchtbel in zijn binnenste knapte. Hij schreeuwde het uit in het donker.

En opeens was het weer dag.

Alec knipperde met zijn ogen en hapte naar adem. Om hen heen was het weer de doodgewone zondagochtend waarop hij en Hannah waren gaan fietsen – bewolkt en winderig, maar niks abnormaals. Hij en Hannah lagen op het stenen pad naar de Honingraat en het huis zag er exact even groot en gammel uit als altijd. Een paar meter verderop lagen hun

fietsen in elkaar gehaakt op de onverharde weg, en daar vlakbij zaten Derek en Schaakmat ineengedoken in het gras, met hun armen om elkaar heen. In de verte kringelde een zwarte rookwolk omhoog boven het dorp.

Alec kon niet helder denken. Hij keek naar Hannah, in de hoop dat zij er iets van begreep. Maar toen hij haar zag, vroeg hij zich af of zijn eigen gezicht ook zo bleek was en hij zijn ogen net zo breed opensperde.

‘Mam?’ zei Hannah. Opeens sprong ze overeind en rende de veranda voor haar huis op. ‘Mam!’

Alec ging achter haar aan, niet goed wetend wat hij anders moest. Zijn hart bonsde, hij hijgde, maar verder leek alles normaal. Hij keek op zijn telefoon en zag dat er een heleboel berichten van zijn moeder binnenkwamen, vol hoofdletters en uitroeptekens.

Hij liep de keuken in, waar Hannah in een innige omhelzing was verstrengeld met haar vader en moeder, alle drie met hun ogen stijf dicht. Hannah beefde over haar hele lichaam en haar moeder probeerde haar te sussen. Er hing een sterke geur van stoofpot in de keuken, die Alecs neusgaten prikkelde toen hij diep ademhaalde om weer kalm te worden. Ergens in het huis begon Hannahs kleine zusje, Joan, te huilen.

‘Is iedereen ongedeerd?’ hakte Hannah. ‘Heeft Joan niks?’

‘Het gaat prima met Joan,’ zei haar vader. ‘Het gaat prima met ons allemaal.’

Iets warm en leerachtig streek langs Alecs gezicht. Met een gil draaide hij zich om.

Dikke Grootje, Hannahs overgrootmoeder, zat onderuitgezakt in een leunstoel bij de deur voor zich uit te staren. Alec was nog altijd een beetje bang van haar – zijn eigen grootouders waren bij het ouder worden zacht en rimpelig geworden, maar op haar honderdenvijfde zag Dikke Grootje er zo strak en taai uit als een stuk slijtvast imitatieleer waar niks doorheen kwam. Haar ene overgebleven oog tuurde melkachtig en onbeweeglijk in de verte. Haar andere oogkas was een donkere holte – ze droeg haar glazen oog al een eeuwigheid niet meer.

Dikke Grootje trok haar hand terug van Alecs wang en rolde iets heen en weer tussen haar vingers: een grijs-groene smurrie, net boter die al jaren geleden bedorven was. Vliegenvlug bracht hij zijn hand naar zijn gezicht en voelde dat er nog meer van het spul op zijn huid zat. Bij de herinnering aan de glibberige aanraking in het donker rilde en kokhalsde hij.

Dikke Grootje rook aan haar vingers, en kneep haar enige oog tot een spleetje.

‘Het gebeurt weer,’ zuchtte ze.

3

Nacht

Alec schoot wakker en hapte naar adem. Hij hoestte, klapte dubbel, rolde zich op zijn zij en drukte zijn vuisten tegen zijn ogen. Het duurde een paar minuten tot de wereld begon terug te komen: het dekbed dat strak om zijn benen zat, het zachte snorren van zijn plafondventilator. Hij klemde het versleten label van zijn kussensloop tussen zijn vingers en zuchtte.

Zijn hele lichaam deed pijn. Het was de tweede keer die nacht dat hij wakker was geschrokken.

Het was dan ook een lange dag geweest.

Nadat hij thuis was gekomen, had zijn moeder zowat een